

Колись

Коротич Віталій Олексійович

Діти вміють швидко забувати
Всі тривоги свої й провини.
Ми ж дітьми не встигли побути.
Сорок третій. Війна. Руїни...
У крові вставали світанки,
Діти з куль робили намисто.
І чорніли згорілі танки
На майданах рідного міста.
Від дитинства лишилось мало:
Жах сліпий, життя у тривозі,
Сполотніле обличчя мами
І чужинець злий на дорозі.
І стирчить у спогадах цвяхом
Те, чого не забуду довіку:
Літаки ворожі над дахом,
Зла похмурість осліплених вікон;
На руїнах дощу сльозинки,
Почорнілі води Дніпрові
Та сповиті в туман сутінки,
Ті, що пахли димом і кров'ю.
В десять років бачили смерті
І не бачили хліба з жита,
Розуміли, що значить — “вмерти”,
Не пізнавши ще слова “жити”.
... Це було, одійшло, минуло —
Рік за роком і день-у-день.
І все далі від нас минуле,
Одгуло, пройшло, промайнуло.
Де тепер ти, дитинство, де?..
З верб звисає гілок волосся,
Ясно світять зоряні очі...
Вам хоч раз, скажіть, довелося
Бачити справжні травневі ночі?!!

6.IV.1958

Джерело: *Кошелівець І.* Панорама найновішої літератури УРСР. — Мюнхен.: Пролог, 1963.Постійна адреса: http://ukrlit.org/korotych_vitalii_oleksiiovych/kolys